

ΦΑΟΥΣΤ

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

ΝΥΞ

(Έρεδς ὑψιθόλου, στεροῦ, γοτθικοῦ δωματίου, ἀνήσυχος ὁ Φάουστ κάθηται πρὸ τοῦ γραφείου του)

Φάουστ.

Ἐσπούδασ' ἄχ! φιλοσοφίαν,
 ἱατρικὴν καὶ νομικὴν,
 καί, οἴμοι! καὶ θεολογίαν
 μὲ ἔφεσιν καρτερικὴν!
 Κι' ἰδοὺ ἐγὼ, πτωχὸς μωρὸς,
 ὅσον καὶ πρότερον σοφός.
 Ὡς δόκτορα, μαγίστρον μὲ τιμῶσι,
 καὶ δέκα τώρα ἔτη τελευτῶσι,
 ἅψ' ὅτου πολυτρόπως φανακίζω
 τοὺς μαθητάς μου, καὶ αὐτὸ γνωρίζω,
 ὅτι οὐδὲν εἰς τὸν θνητὸν
 νὰ μάθῃ εἶναι δυνατόν!
 Τοῦτο μοῦ καίει τὴν καρδίαν!
 Εἶν' ἀληθές, ὅτι γνωρίζω πλέον
 ἀπὸ τὸ πλῆθος ἀγυρτῶν, γραφῶν,
 μαγίστρων καὶ δοκτόρων κι' ἱερέων.

Δισταγμοὶ γελοιοὶ δὲν μὲ ἀνιοῦν,
 δαίμονες, κολάσεις δὲν μὲ ἐκπτοοῦν.
 Ἄλλ' ἀντ' αὐτῶν ἀπεστερήθην
 πάσας τῆς γῆς τὰς ἡδονάς.
 Μὲ στόμφον δὲ διενεόηθην,
 πῶς ἔχω γνώσεις ἱκανάς
 δι' ὧν τοὺς ἄλλους νὰ φωτίσω,
 κι' εἰς ἀρετὴν νὰ κατηχήσω.
 Δὲν ἔχω ἀγαθὰ καὶ πλοῦτον,
 οὐδὲ τιμὰς καὶ μεγαλεῖον·
 οὔτε κἂν σκύλος τὸν τοιοῦτον
 θὰ ἤθελε νὰ ζήσῃ βίον! —
 Διὸ κι' ἐγὼ εἰς τὴν μαγείαν
 ἐδόθην μὲ τὴν προσδοκίαν,
 ὅτι τοῦ πνεύματος τὰ χεῖλη
 κι' ἡ δύναμις θὰ μοὶ ἀγγεῖλῃ
 νόμον τῆς γῆς τινὰ κρυπτόν,
 ὥστε νὰ παύσω ἐν ἰδρώτι
 καὶ μόχθῳ νὰ διδάσκω ὅ,τι
 οὐδ' εἰς ἐμὲ εἶναι γνωστόν.
 Ὡστε ἡ γῆ νὰ μάθῃ τί
 ἐν τοῖς ἐγκάτοις συγκρατεῖ.
 Ὡστε ἀρχέγονα στοιχεῖα,
 δυνάμεις γονιμοποιοὶ
 ἐμπρὸς μου λάμπουν κ' ἔσαι
 τῶν λόγων παύς' ἡ καπηλεία.
 Ὡ, νὰ ἐφώτιζες, σελήνη,
 τοὺς πόνους μου φορὰν ὑστάτην,
 σὺ, ἦν τοσαύτας μέσας νύκτας;
 ἐδῶ ἀνέμεν' ἀγρυπνῶν.
 Τότε, ὦ φίλη τεθλιμμένη,
 τὸ φῶς σου πρὸς με ἐμειδίει,
 πλανώμενον εἰς τὰ βιβλία

23

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

23

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 445)

Μετὰ στιγμαῖον δισταγμὸν, μὴ θέλousai νὰ φανῶσιν
 ὀλιγώτερον τῆς φίλης των γενναῖαι, αἱ τρεῖς νεάνιδες ὑπε-
 ρέβισαν τὴν ἀποχωρίζουσιν αὐτὰς ἀπὸ τοῦ βράχου μικρὰν
 ἀπόστασιν.

— Κυττάξετε, εἶπεν ἡ Σωσάννη, νὰ ἡ σκάλα ποῦ σᾶς ἔ-
 λεγο.

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ἡ Ἑρριέττη, τώρα μπορούμεν ν'
 ἀναιδοῦμεν περίφημα.

— Καὶ χωρὶς νὰ κοπιᾶσωμεν πολὺ. Ἐμπρὸς, λοιπὸν, τὸ
 ἀπεφασίσατε;

— Ναί! ναί! ναί!

Ἡ ἀνοδὸς ἤρξατο.

— Προσέχετε παιδιὰ μου, μὴ τρέλλαις! ἀνέκραξεν ἡ
 κυρία Δεσιμαίζ.

— Ἡσυχᾶστε, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Σωσάννη, κανεὶς κίνδυ-
 νος δὲν ὑπάρχει.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ κόμησσα, γιατί στεκόμεθα ἐδῶ ἀντὶ
 νὰ τὰς συνοδεύσουμε;

— Πῶς, καὶ σεῖς ἐπίσης, ἀγαπητὴ φίλη, θέλετε...

— Βέβαια, νὰ ἀπολαύσω τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα, ἀφοῦ
 τὸ ἐπαινεῖ τόσον ἡ δεσποινὶς Βιολαίν. Κ' ἔπειτα, προσέθηκε
 μειδιδῶσα, πρέπει νὰ εἴμεθα πλησίον τῶν τέκνων μας.

— Πηγαίνομεν, εἶπεν ἡ βαρόνη.

— Σᾶς ἀφίνομεν, κύριε Βιολαίν.

— Ἀλλ' ὅχι, ὅχι, κυρία μου, σᾶς ἀκολουθῶ κ' ἐγώ. Μὲ
 τὴν ἄδειάν σας θὰ περάσω πρῶτος διὰ νὰ σᾶς βοηθήσω ἐν
 ἀνάγκῃ. Ἐγὼ εἶμαι ὀρεινὸς καὶ εἶμαι συνειθισμένος εἰς τὰ
 ἀναισθητοκαταβᾶσματα».

Αἱ νεάνιδες εὐρίσκοντο ἤδη εἰς ὕψος δέκα περίπου μέ-
 τρων.

— Σταθῆτε, εἶπεν ἡ Σωσάννη, νὰ μερικὰ ἀπὸ τᾶνθη ποῦ
 σᾶς εἶπα· μὰ αὐτὰ εἶναι μαραμμένα· ἂς ἀναβῶμον ὀλίγον
 ἀκόμη καὶ θὰ εὑρούμε καλλίτερα.

— Καὶ τῷ ὅτι αὐτὰ τὰ ἄνθη εἶνε πολὺ ὠραῖα, εἶπεν ἡ
 Ἑρριέττη, κόψασα ἐν ἐξ αὐτῶν καὶ θέσασα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στή-
 θους της.

Ἡρξαντο ἤδη τὴν πρὸς βορρᾶν ἀνοδὸν καὶ ἔκαμψαν
 πρὸς δυσμὰς ἀκολουθοῦσαι τὴν κυκλοτερῆ κλίμακα.

— Νὰ ὁξέξωτης μου, ποῦ σᾶς ἔλεγα, ἀνέκραξεν αἰφνης

καὶ εἰς σωροὺς πυργαμνῶν.
 "Αχ! ἐὰν τῶρα ἡδυνάμην
 ἀνά τὰ ὕψη τῶν ὀρέων
 εἰς τὸ γλυκύ σου φῶς νὰ βαίνω,
 νὰ ἵπταμαι μετὰ πνευμάτων
 εἰς σπήλαια καὶ εἰς λειμῶνας,
 εἰς τὸ σκίῳφως νὰ πλανῶμαι,
 καὶ τῶν καπνῶν τῆς ἐπιστήμης
 ἐλεύθερος, εἰς τὴν σὴν δρόσον
 λουόμενος ν' ἀναγεννώμαι!
 Οἶμοι! μὲ περιβάλλει ἔτι ἡ εἰρκτή;
 "Ερρε, κατηραμένη τρώγλη, πινηγρᾶ,
 ὅπου κι' ἡ ἐρασμία τοῦρανοῦ ἀκτίς
 διὰ γραπτῶν ὑέλων λάμπει ἀμαυρά.
 'Ο χῶρος οὗτος ἔτι συστενοῦμενος
 ἀπὸ σωρὸν βιβλίων κινισκοκεπῶν
 καὶ καταφαγωμένων ἀπὸ σκώληκας,
 ὅπου προσκολλημένα μέχρις ὀροφῆς
 περίκεινται χαρτία κιτρινόχροα 1)
 'Ο χῶρος οὗτος, ὃν πυκνὰ κατέχουσι
 πυξίδες, ἐργαλεῖα, φιαλίδια
 καὶ σκεύη τῆς οἰκίας προπατορικᾶ,
 Σοῦ κόσμος τοῦτο! τοῦτο κόσμος λέγεται!
 Καὶ ἐρωτᾷς ἀκόμη διατί δειλὴ
 συσφίγγετ' ἡ καρδιά εἰς τὸ σπῆθός σου;
 καὶ διατί δδύνῃ ἀνεξήγητος
 ἐν σοὶ συνέχει πάντα ζωτικὸν παλμόν;
 φεῦ! δὲν σὲ περιβάλλει φύσις ζωντανή,
 ἐν ᾗ δημιουργήσας σ' ἔρριψ' ὁ θεός,

1) Ἐνταῦθα ἐννοοῦνται αἱ χάρτινες λωρίδες, αἵτινες, προσηλωμέ-
 νες ὑπεράνω ἐκάστης θήκης, καὶ φέρουσιν ὑπογραφὰς ἐρυθροῖς γράμ-
 μασι, διήρουν τὰ βιβλία εἰς τάξεις.

πλὴν σκελετοὶ θηρίων καὶ νεκρῶν ὀστέα,
 ἐντὸς καπνοῦ κ' εὐρώτος σὲ περικυκλοῦν!
 'Εγείρου! ἔξω, ἔξω εἰς τὸ ὑπαιθρον!
 Μήπως ἡ βίβλος αὕτη ἡ ἀπόρρητος,
 γραφὴ τοῦ Νοστραδάμου ιδιόχειρος 2)
 δὲν θὰ σοὶ εἴνε ἄρα ὁδηγὸς ἀρκῶν;
 Τῶν ἀστρῶν θὰ γνωρίσης τότε τὴν φορὰν,
 καὶ ἂν τὴν φύσιν λάβῃς ὡς διδάσκαλον,
 τὸ τῆς ψυχῆς σου ὄμμα θέλει ἀνοιχθῇ,
 τὴν γλῶσσαν τῶν πνευμάτων θέλεις διδασχθῇ!
 Διότι 'δῶ εἰς μάτην σκέψις ἄγονος
 τὰ ἅγια σημεῖα ἐρμηνεύει σοι:
 'Ω πνεύματα, ἐγγύς μου περιίπτασθε!
 τῶρ' ἀποκριθῆτέ μοι, ἂν μ' ἀκούετε!

(*Ἀνοίγει τὴν βιβλίον καὶ παρατηρεῖ τὸ σημεῖον τοῦ
 Μακροκόμου 3).*

"Α! εἰς τὴν θεῶν ταύτην ποῖα ἡδονὴ
 ἐξαίφνης διατρέχει τὰς αἰσθήσεις μου;
 Ἀκμαία καὶ ἅγια τέρψις τῆς ζωῆς

2) Νοστραδάμος, ἀστρολόγος καὶ ἱατρός σύγχρονος τοῦ Φάουστ
 (1503—1566).

3) Κατὰ τὴν μυστικὴν καθβαλιστικὴν θεωρίαν ὑπάρχουσι τρεῖς
 κόσμοι, ὁ στοιχειώδης, ὁ οὐράνιος καὶ ὁ ἐπουράνιος, ἥτοι ψυχικός,
 οἵτινες ἑμὸν ἀποτελοῦσι τὸν Μακρόκοσμον. Πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει εἰς τὸν
 ἕνα κόσμον, ἔχει τι παρόμοιον ἐν τοῖς λοιποῖς, καὶ οἱ τρεῖς εὐρίσκον-
 ται εἰς διαρκὴ ἀλληλεπίδρασιν. Ἡ ἐν τῷ ψυχικῷ κόσμῳ θεία δύναμις
 κατέρχεται διὰ τῶν ἐξ αὐτῆς ἐκπεμπομένων νοητῶν ὄντων εἰς τὸν
 οὐράνιον κόσμον, καὶ ἐκ τούτου εἰς τὸν στριχειώδη. Οἱ δύο τελευταῖοι
 κόσμοι τείνουσι διὰ τῆς ἐν αὐτοῖς κειμένης ὁρμῆς πρὸς τὰ ἄνω, καὶ
 οὕτω λαμβάνει χώραν ἀτελεύτητος ἀνάβασις καὶ κατὰβασις, ὅπερ ση-
 μαίνει ὁ ποιητὴς διὰ τῆς ὥραιας εἰκόνας τῶν σίκλων, ὅταν ἐπισκοπῇ
 τὸ σημεῖον τοῦ γηίνου πνεύματος, τοῦ πνεύματος τοῦ στοιχειώδους, τοῦ
 φυσικοῦ κόσμου πρὸς τὸ ὅποιον αἰσθάνετ' ἐαυτὸν ἐγγύτερον.

ἡ Σωσάνη πηδήσασα ἐπὶ τοῦ ὑψώματος. Ἰδέτε, ἐξηκολού-
 θησεν, ὅτε αἱ σύντροφοί της τὴν ἐπλησίασαν, εἴτε βρέχει,
 εἴτε χιονίζει, εἴτε ἄνεμος φυσᾷ, ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ
 τοῦ κοιλώματος εὐρίσκεται κἀνεὶς προφυλαγμένος εἶνε ἀ-
 ληθινὸν σπήλαιον, ἔργον τῆς φύσεως.

Ὁ κύριος Δε-Βιολαῖν καὶ αἱ δύο κυραὶ ἀφίκοντο ἐπίσης
 ἐπὶ τοῦ ὑψώματος. Ἡ κόμησσα ἐκπληκτος ἐνώπιον τῶν
 πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἀνελισσομένων ἐν εἰδει πανορά-
 ματος μεγαλοπρεπῶν θαυμάτων, ἐξέβαλε κραυγὴν θιυμα-
 σμοῦ, αἱ δὲ νεάνιδες μετὰ τοῦ νέου ἔχειροκρότησαν.

— Λαμπρὸν θέαμα, εἶπεν ὁ κ. Δε-Βιολαῖν.

— Μεγαλοπρεπὲς! θαυμάσιον! ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δε-
 Μωριέν ᾧ! εἶνε γοητευτικώτατον!

— "Ω! τί ὥραία φύσις.

"Ἐπερθεὶς τῆς κεφαλῆς αὐτῶν τὸ εὐρὺ τοῦ οὐρανοῦ στε-
 αῖωμα· περὶ αὐτῶν ἀπέραντοι ὀρίζοντες, αἱ δὲ βαθεῖαι κοι-
 λάδες φωτιζόμεναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ μέσου τῶν ὀρέων
 παιδρὰ χωρὶς ἐπὶ τῶν κλιτύων. Ὁ Φρὺ ἐλικοειδῶς ῥέων
 ὁμοίως μακρὰ ἀργυρὰ ταινία· πανταχοῦ τὰ χλοηφόρα ὑψώ-
 ματα· ἡ συντετμημένη γραμμὴ τῆς ἀλύσου τῶν βοσγιῶν
 καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ὁ ἀκτινοβολῶν ἥλιος, ὅστις παντα-
 χοῦ ἐπέχεεν ἀπλετόν φῶς.

— Παιδιά μου, εἶπεν ἡ κόμησσα, περιττὸν πλέον εἶνε
 ν' ἀναιδοῦμεν ὑψηλότερα, δὲν θὰ ἰδῇτε καλλίτερα ἄφ' ὅ,τι
 καὶ ἀπὸ δῶ μπορούμεν νὰ θαυμάσουμεν.

— Καλὰ, καὶ τὰ ἄνθη ποῦ θὰ μαζεύσω; εἶπεν ἡ Σωσ-
 σάνη. Ποῖα ἔρχεται μαζί μου;

— Ἐγὼ δὲν πηγαίνω μακρύτερα, εἶπεν ἡ Ἐμμα, διότι
 ἤρχισα νὰ ζαλίζωμαι.

— Ἐμένα κουρασθήκανε τὰ πόδια μου, εἶπεν ἡ Δευκῆ.

— Καὶ σεῖς, Ἐριέτη;

— Ἐγὼ θὰ σ' ἀκολουθήσω, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις, πᾶμε νὰ
 κάμουμε τὴν ἀνοδοδέσμην μας.

Ἡ κυρία Δεσιμαίζ, μηδὲν ὑποπεύουσα ὅτι ἡ θυγά-
 τηρ της καὶ ἡ Σωσάνη ἡδυνάμηντο νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς κίνδυ-
 νόν τινα, δὲν τὰς ἀπέτρεψε τοῦ σχεδίου των. Αἱ νεάνιδες
 λοιπὸν ἀπεμακρύνθησαν καὶ ἐντὸς ὀλίγου εὐρέθησαν ἐπὶ
 νέου ὑψώματος, ἐνθα πράγματι τὰ πορφυρὰ ἄνθη ἦσαν ὡ-
 ραιότερα καὶ πολυαριθμότερα ἢ κατωτέρω. Ἡ Ἐριέτη καὶ
 ἡ Σωσάνη ἤρξαντο εὐθύμως τοῦ θερισμοῦ τοῦ. Αἰφνης κραυ-
 γὴ σπαρρακτικὴ, κραυγὴ τρόμου ἀντήχησε καὶ ἐπάγωσε τὸ
 αἶμα εἰς ὄλων τὰς φλέδας.

— Κόρη μου! κόρη μου! ἐπεφώνησεν ἡ κυρία Δεσιμαίζ,
 ὡχρίασα ἐκ τοῦ τρόμου.

Καὶ ὄντως ἡ Ἐριέτη ἦτο ἡ ἐκβαλοῦσα τὴν τρομερὰν
 ἐκείνην κραυγὴν. Τὸ ἀλεξίλιόν της εἶχε διαφύγει τῶν χει-
 ρῶν, σκαλῶσαν ἐπὶ θάμνου, καὶ ἐκρέματο ἐπὶ τῆς ἄκρας
 τοῦ ὑψώματος· προὔχωρσε λοιπὸν ὅπως τὸ λάβῃ, ἀλλ' ἡ
 ὑπὸ τοὺς πόδας της τιτανώδης πέτρα ἐσωριάσθηκε διαλυ-
 θεῖσα εἰς τεμάχια. Εὐτυχῶς ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ κάμῃ κί-

καὶ με μυστηριώδη γύρω μου ὁρμήν
τὰς φυσικὰς δυνάμεις ἐκκαλύπτοντα ;
Εἶμαι θεός ; φῶς τόσον καταλάμπει με !
τὴν θύελλαν τοῦ στήθους κατευνάζοντα,
τὴν τάλαιναν καρδίαν ἱλαρύνοντα,
Θεὸς ἦτον ὁ γράψας τὰ σημεῖα αὐτὰ,
ῥέει διὰ τῶν νεύρων, διὰ τῶν φλεβῶν !
βλέπων τοὺς χαρακτῆρας τούτους τοὺς σαφεῖς,
τὴν φύσιν διακρίνω δρώσαν πρό ἐμοῦ.
Νῦν πρῶτον ἐννοῶ τὰ σοφὰ ῥήματα :
« Ἡ τῶν πνευμάτων γῆ κλειστή δὲν εἶναι παντελῶς »
ποῦ εἶναι ἡ ψυχὴ νεκρά, ποῦ εἶν' ὁ νοῦς τυφλός !
« Ἐλα ἐγείρου, μαθητά, μετὰ παιδρᾶς καρδίας,
καὶ λούσε στήθος γήινον στὰ ῥόδα τῆς πρωΐας ! »

(Ἐπισκοπεῖ τὸ σημεῖον)

Πῶς πάντα πρὸς τὸ ὅλον συνυφαίνονται !
τὸ ἐν ἐν τῷ ἐτέρῳ ἐνεργεῖ καὶ ζῇ !
Οὐράνιαι δυνάμεις ἄοκνοι πετοῦν,
καὶ σίκλους πρὸς ἀλλήλους τείνουσι χρυσοῦς !
Μετὰ πτερύγων εὐλογίαν πνευσσῶν
ἐξ οὐρανοῦ στὰ σπλάγχχνα εἰσχωροῦν τῆς γῆς,
ἁρμονικῶς ἤχουν διὰ τοῦ σύμπαντος !
Θέαμα ποῖον ! ἄχ, πλὴν μόνον θέαμα !
Ποῦ, ποῦ νὰ σὲ συλλάβω φύσις ἄπειρος ;
Ποῦ τοὺς μαστούς σου ; σεῖς πάσης ζωῆς πηγὴ,
παρ' ὧν θηλάζει ἅμα οὐρανὸς καὶ γῆ,
καὶ ἂν τὸ μαραζμένον στήθος μου διψῇ ; —
Σεῖς ῥέετε ἀφθόνως καὶ ποτίζετε,
κ' ἐγὼ τοῦ γάλακτός σας μάτην γλίσχομαι ;
(*Δυσανασχετῶν ἀνελίσσει τὴν βιβλίον καὶ παρατη-
ρεῖ τὸ σημεῖον τοῦ γῆτρου πνεύματος*)
Πῶς τοῦ σημείου τούτου ἡ κατόπτευσις

ἀλλέως ἐπιδρᾷ εἰς τὰς αἰσθήσεις μου !
Ἐγγύτερόν μοι εἶσαι, πνεῦμα γήινον·
ἀκμαιοτέρην τὴν ἰσχύν μ' αἰσθάνομαι,
ὡς ὑπὸ νέου οἴνου ἀναφλέγομαι,
τὸ θάρρος ἔχω εἰς τὸν κόσμον νὰ ριθῶ,
νὰ ὑποστῶ τοὺς πόνους, τ' ἀγαθὰ τῆς γῆς,
καὶ νὰ παλαίσω πρὸς τὰς τρικυμίας τῆς,
πρὸς τὸν τριγμὸν τοῦ ναυαγίου ἄτρομος !
Νεφέλη με περικαλύπτει —
τὸ φῶς τῆς ἡσέληνης κρύπτει —
Τὸ φῶς τοῦ λύχνου μου θολοῦται !
καπνὸς ἀπὸ τῆς γῆς ὑψοῦται ! —
φλόξ ἐρυθρὰ ἐκρηγνυμένη
σκιρτᾷ περὶ τὴν κεφαλὴν μου ! —
Φρικίαις καθιπταμένη
ἀπὸ τοῦ θόλου με ἀρπάζει !
Πνεῦμα παρὰ κλητόν ! ἐγγύς μου
σ' αἰσθάνομαι ! ἀποκαλύψου !
Ἄ ! τί μοῦ σχίζει τὴν καρδίαν !
Πνοὴ ἀγνώστων αἰσθημάτων
μοῦ ἐκβαλκεῖ τὰς αἰσθήσεις !
Πρὸς σέ, πρὸς σέ ἀφοσιοῦται
ὁλόκληρός μου ἡ καρδιά !
ὀφείλεις νὰ φανῇς ! ὀφείλεις !
καὶ ἄς στοιχίσῃ τὴν ζωὴν μου !

Ἐπεται ὁ μεταξὺ Φάουστ καὶ Πνεύματος διάλογος, καὶ εἶτα ὁ
μεταξὺ ἐκείνου καὶ τοῦ Βάγνερ, τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ. Τὸ Πνεῦμα κε-
ραυνοβολεῖ αὐτὸν διὰ τῶν λεξέων, ὅτι δὲν ἐννοεῖ τὰ πνεύματα, ὅτι
δὲν εἶνα συγκεχωρημένον εἰς τὸν θνητὸν νὰ ἐμβλέψῃ εἰς τὰ ἀπόρρητα
τῆς φύσεως. Οὕτω λοιπὸν ὁ Φάουστ, ἀπελπισθεὶς τοῦ ὅτι δύναται νὰ
καταρθώσῃ τι μέγα ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀπὸ τῆς μαγείας, τῆς τελευταίας

νημά τι πρὸς τὰ ὀπισθεν, διότι ἠδύνατο νὰ πέσῃ πρηνὴς
καὶ νὰ κατασυντρίψῃ τὸ κρανίον τῆς ἐπὶ τινος προεξοχῆς,
ἔπεσε λοιπὸν ἐπὶ τῶν νώτων καὶ ὀλισθαίνουσα κατῆλθε δύο
περίπου μέτρα μέχρι προεξοχῆς τινος, ἐνθα ἐσταμάτησε.
Τότε τὴν εἶδον ὀρθομένην εἰς τοὺς πόδας τῆς καὶ ἀναρρι-
χωμένην δραστηρικῶς τὸν βράχον με τὰς χεῖράς τῆς. Ἐάν
ὁ κύριος Δε-Βιολαῖν δὲν τὴν ἐκράτει, ἡ βαρὺννη θὰ ἐξώρμα
εἰς βοήθειαν τῆς θυγατρὸς τῆς, ἔστω καὶ με κίνδυνον νὰ
κατασυντρίβῃ ἡ ἰδία πίπτουσα φρικωδῶς. Ἀπαντες ἐκραύ-
γαζον, ἐκάλουν εἰς βοήθειαν, ἀπολέσαντες τὸ λογικόν,
μόνη δὲ ἡ Σωσάνη, καίπερ λίαν τρομάξασα, διετῆρει ἔτι
ἅπασαν τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός τῆς. Ἡ Ἐριέττη
εὐρίσκετο εἰς θέσιν ἄκρως ἐπικίνδυνον, διότι καὶ ἡ ἐλαχί-
στη κίνησις ἠδύνατο νὰ διαταράξῃ τὴν ἰσορροπίαν τῆς καὶ
νὰ τὴν ρίψῃ εἰς τὸ χάος ἢ νὰ τὴν ἐξωθίσῃ μέχρι φοβερᾶς
ἀδύσσου, ἥς τὸ τρομερὸν στόμα ἔχαιεν ὑπὸ τοῦ πόδας
τῆς. Ἐν τούτοις ἡ Σωσάνη κατεκλίθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους με
τὴν κοιλίαν καὶ ἔτεινε τὰς χεῖρας τῇ φίλῃ ἵνα τῇ βοηθήσῃ
ν' ἀναβῇ. Βεβιαίως ἡ διάσωσις ἠδύνατο νὰ διενεργηθῇ οὕτως,
ἀλλ' ἀπαίσιος τριγμὸς ἠκούσθη ἀπὸ τοῦ προεξέχοντος βρά-
χου, ἐφ' ᾧ ἡ Ἐριέττη ἵστατο ὀρθία, ἀπεσπᾶσθη οὗτος
αἵφνης ἀπὸ τοῦ λοιποῦ ὄγκου καὶ ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς κλιτύος
μετὰ κράτου ὁμοίου πρὸς κεραυνόν.

Ἡ ἀτυχὴς Ἐριέττη ἐστηρίχθη ἐπὶ στιγμὴν ἀγκυλώσασα
τὰς χεῖράς τῆς ἐπὶ τῆς φλεγούσης λίθου, ἀλλ' εἶτα τὸ βά-

ρος τοῦ σώματός τῆς ἐξουδετέρωσε τὴν λαβὴν τῆς, οὕτω
δὲ ἐκβαλοῦσα καὶ δευτέραν κραυγὴν, πολλῶ ἔτι σπαρ-
κτικωτέραν τῆς πρώτης, ἐκυλίσθη πλαγίως καὶ κατέπεσεν,
ὡς εἰς κρεμαστὴν κλίνην, ἐπὶ τῶν παρατιθεμένων κλάδων
κισσοῦ, οἵτινες ἐπεκρέμαντο ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ βαράθρου,
ὡς διὰ ν' ἀποκρύψωσι τὸ καταπληκτικὸν τῆς ἀδύσσου βρά-
θος καὶ ἐστηρίζοντο ἐκατέρωθεν ἐπὶ τῶν βράχων. Τὴν φο-
ρὰν ταύτην, ἡ Σωσάνη οὐδὲν πλέον ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἐκ-
βαλοῦσα κραυγὴν ἐσχάτης ἀγωνίας, εἰς ἣν ἀνταπήντησαν
ἄλλαι κραυγαὶ θλίψεως καὶ ἀπελπισίας. Ἡ κυρία δὲ Σιμαίζ
ἔπεσε λειπόμενος ὡς νεκρά εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κομίσσης.
Τί νὰ κάμουν τώρα ; Φεῦ ! οὐδὲν μέσον ἔβλεπον πρὸς διά-
σωσιν τοῦ ἀτυχοῦς παιδίου, ὅπερ ὑπὸ φρικώδους θανάτου
ἠπειλεῖτο, καὶ ὁ ἀὴρ ἀντήχει ἐκ τῶν σπαρκτικῶν κραυ-
γῶν, τῶν παραπῶνων καὶ τῶν στεναγμῶν. Ἡ Ἐριέττη
ζαλισθεῖσα καὶ σύσσωμος φρικώσα ἐκ τοῦ τρόμου, ὕψωσε
τοὺς ὀφθαλμούς καὶ παρετήρησε τὴν Σωσάνην κεκλιμένην
ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὑπεράνω αὐτῆς καὶ τείνουσαν αὐτῇ τὰς
χεῖρας. Τοὺς λοιποὺς δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἴδῃ, ἀλλ' ἐκ τῆς
ἀπελπιστικῆς τάσεως τῆς Σωσάνης κατενόησεν, ὅτι οὐδε-
μίαν πλέον ὤφειλε νὰ ἀναμένῃ βοήθειαν, ὅτι ὤφειλε νὰ παραι-
τηθῇ πᾶσαν ἐλπίδα διασώσεως, ὅτι ἦτο χαμένη καὶ ὅτι ἐν-
τὶς ὀλίγου ἐμελλε νηποθάνῃ.

Τὸ βάρος τοῦ σώματός τῆς ἀπέσπα τὸν κισσόν, παρὰ τὰς
ἐν τῷ βράχῳ βεδυθισμένας ἀπειραριθμούς μικρὰς ρίζας του,

αὐτοῦ ἐλπίδος, ἀπωσθεῖς, καταντᾷ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς αὐτοχειρίας. Τὸ ἀπεγνωκὸς τοῦ βλέμμα, τὸ ὅποιον περιφέρει εἰς τὸ δωματίον, προση-
λοῦται εἰς τὴν φιάλην, ἥτις ἐμπεριέχει δηλητήριο.

Σὲ χαιρετῶ, φιάλη μου πολύτιμος
πρὸς ἣν τὴν χεῖρα τείνω τώρα εὐλαβῶς !
ἐν σοὶ θαυμάζω τέχνην, πνεῦμ' ἀνθρώπινον.
ὦ σὺ, χυμῶν παντοίων τὸ κεφάλαιον,
ἡδὲως κοιμιζόντων ! ὦ ἀπάνθισμα
τῶν θανασίμως δραstickῶν δυνάμεων,
τὴν εὐνοίαν σου δεῖξ' εἰς τὸν τεχνίτην σου !
Σὲ βλέπω, ἡ ὁδὸν μου πραῦνεται,
σὲ ψαύω, καὶ ὁ πόθος κατευναζεται,
καὶ καταπίπτ' ἡ πλήμμυρα τοῦ πνεύματος.
Ἀνοίγετ' ἐμπροσθέν μου θάλασσαν ἀπειρος,
στίλβει τὸ κάτωπτερόν της εἰς τοὺς πόδας μου,
εἰς νέας ὄχθας νέα με καλεῖ αὐγή.

Ἐπὶ πτερύγων κούφων ἄρμα φωτεινὸν
καθίπταται ! εἰς νέα βαινὼν κέλευθα
νὰ σχίσω τὸν αἰθέρα εἶμαι ἕτοιμος,
εἰς σφαίρας ἐνεργείας καθαρὰς πετῶν
ὅποιον ὕψος βίου, ἡδονὴ θεῶν !
Σὺ, ἔτι σκόληξ, εἶσαι ἄξιος αὐτῆς ;
Ναί, ἂν τὰ νῶτα στρέψῃς με ἀπόφασιν
πρὸς τὸν γλυκὺν τοῦ κόσμου τούτου ἥλιον !
Τὰς θύρας ν' ἀνασπᾷς ἀποτόλμησον,
πρὸ τῶν ὁποίων τρέμει ἕκαστος θνητός !
Ἴδου καιρὸς ἐμπράκτως ν' ἀποδείξῃς οὐ,
πῶς θάρρος ἀνδρικὸν εἶναι ἰσόθεον.
Τὸν σκοτεινὸν κευθμῶνα κείνον μὴ φοβοῦ,

ὅπου ἡ φαντασία ἐαυτὴν δειλὴ
καταδικάζει πρὸς ἰδίαν θλίψιν της·
Πρὸς τὴν στενὴν ἐκείνην χώρει δίοδον,
ὅπου αἱ φλόγες καίουν τῆς κολάσεως·
φαιδρῶς τὸ βῆμα τοῦτο ἀποφάσεις,
καὶ με τὸν κίνδυνον νὰ ρεύσῃς εἰς μηδέν !

(ἐξάγει τῆς θήκης κύπελλον κεκοσμημένον με γλυ-
φὰς ποικίλας).

Διαφανοὺς κρυστάλλου κύπελλον ἔλθε !
τῆς παλαιᾶς σου θήκης τώρα ἐξελθε,
σὺ, ὅπερ τόσα ἔτη ἐλυσμόνησα !
Εἰς ἑορτὰς προγόνων ἑλαμπες φαιδράς,
καὶ σοβαροὺς συμπτώτας σὺ ἐφαίδρυνες,
ὅταν ὁ εἰς τῷ ἄλλῳ σὲ προσέφερε·
ἡ τέχνη τῶν εἰκόνων ἡ πολυτελής,
τοῦ πότου τὸ καθήκον νὰ τὰς ἐξηγῇ
ὁμοιοκαταλήκτως, καὶ τὸ κοῖλόν σου
νὰ ἐκκενόνῃ πίνων ἄμυστι, πολλὰς
μοὶ ἐνθυμίζει νύκτας τῆς νεότητος.
Δὲν σὲ ὀρέγω τώρα εἰς τὸν γείτονα,
οὐδὲ θὰ δεῖξω πνεῦμα εἰς τὴν τέχνην σου.
Ἴδου χυμὸς μεθύσκων ἐν μιᾷ στιγμῇ·
Μὲ κύμα μελανὸν πληροῖ τὸ κοῖλόν σου.
Προσφέρω τὴν ἐσχάτην πόσιν ἐκ ψυχῆς
εἰς τὴν αὐγὴν, ὡς χαῖρε ἑορτάσιμον.

(φέρει τὸ κύπελλον εἰς τὰ χεῖλη)

διαρκῶς δὲ ἠπάθετο ὅτι ὑπεχώρει καὶ ὅσας τις ἐκ τῶν
εὐλυγίστων τούτων κλώνων ἀπεσπᾷτο, ἤκουε συγχρόνως
ὥσει ξηρὸν τινα θόρυβον ὅμοιον τῷ παραγομένῳ ὑπὸ τοῦ
σχίσματος ὑφάσματος.

Τεταμένη ἐπὶ τῆς ἐναερίου οὕτως εἶπεν ταύτης γεφύρας,
οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην πλέον ἐτόλμα νὰ κάμῃ κίνησιν καὶ οὐ-
δὲ νὰ κράξῃ καὶ ἡδύνατο, τῆς γλώσσης αὐτῆς παραλελυ-
μένης οὕσης ὑπὸ τοῦ τρόμου. Κάτωθεν αὐτῆς, διὰ μέσου τῶν
χειλέων τῆς εὐρείας σχισμάδος, ἐβλεπεν ἀπειλητικῶς ὀρθου-
μένους ἢ διασταυρουμένους ὀρεῖς ἢ κοπεροὺς ὀγκώδεις λί-
θους, ἐφ' ὧν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐμελλε νὰ καταπέσῃ
ἢ νὰ κατασυντριβῇ, ὀλίγον δὲ κατωτέρω χαίνουσιν φρικα-
λέαν μέλαιναν ὀπὴν ! Ἡ κεφαλὴ τῆς ἐγένετο θερμωτάτη, τὸ
αἷμα ἐπαλλεν εἰς τοὺς κροτάφους της, ἀπαίσιος βοὴ ἐδόμ-
βει εἰς τὰ ὦτά της, οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας της ἐπαυσαν
καὶ τῇ ἐφαίνετο ὅτι τὸ πᾶν ἐστρέφετο καὶ ἀντρέπετο πέ-
ρὶ αὐτῆς. Εἶχε ζαλισθῇ ὀλοτελῶς.

— Μαρά ! μαρά ! ἐφώνησε μετὰ φωνῆς πνιγρᾶς καὶ
δριμύειας καὶ ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς.

Αἶφνης ἤκουσε θόρυβον ὑπόκωφον καὶ ἀλόκοτον· ἡ καρ-
δία της ἤρξατο ν' ἀναπάλλῃ καὶ ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμούς·
παρετήρησε κεφαλὴν τινα ἐξερχομένην ἐκ τῆς μελαινῆς ὀ-
πῆς, κεκαλυμμένην ὑπὸ μακρᾶς κόμης καὶ ἥτις τῇ ἐφάνη
ὑπέρογκος. Μήπως ἦτο τέρας ἀγνωστον, ἐξερχόμενον ἐκ τῶν
ἐγκάτων τῆς γῆς καὶ ἐξορμοῦν ἵνα τὴν καταβροχθίσῃ ; Ὑπὸ

νέας καταληφθεῖσα φρίκης, ἐκλείσει καὶ αὐτὴ τοὺς ὀφθαλ-
μούς. Ἐν τούτοις διὰ τοῦ σαλευομένου νοός της διήλθεν ἡ
σκέψις μὴ ἦτον ὁ Λυκογιάννης, ἀλλ' ἔχουσα τὸ πνεῦμα τε-
ταραγμένον καὶ διατελοῦσα ἐν τῇ προηγουμένῃ τῆς συγ-
κοπῆς ἀναισθητῷ φυσικῇ καὶ ἠθικῇ καταστάσει, ἐπίστευσεν
ὅτι οὐδὲν εἶδεν ἢ ἤκουσεν, ὅτι ἦτο φάσμα, ἀποτέλεσμα τῆς
ζάλης !

Ἀλλ' ὄχι, ὄχι, δὲν ἠπατάτο, διότι πράγματι ἦτον ὁ
Λυκογιάννης, τὸ μόνον ἴσως ἐν τῷ κόσμῳ ὃν, τὸ ἔχον τὸ
θάρρος, τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν δεξιότητα ἵνα τὴν σώσῃ. Αἱ ἐκ
τῶν ἄνω κραυγαὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἐξελθῇ τοῦ σπηλαίου
του, μετὰ τῆς εὐκαμψίας δὲ καὶ ταχύτητος γαλῆς, τίγρεις
ἢ πῖθηκος, μεταχειριζόμενος τοὺς προεχόντας λίθους ὡς
κλίμακα ἀνερριχάτο ἐπὶ τοῦ βράχου ἐπὶ κινδύνῳ νὰ ἐκτεθῇ
καὶ αὐτὸς εἰς τὸν θάνατον ἂν οὐ ἤθελε ν' ἀποσπᾷ τὴν
ἀτυχὴ νεανίδα.

— Λυκογιάννη, φίλε μου, γενναῖέ μου Λυκογιάννη, ἐκρα-
ξεν αὐτῷ ἡ Σωσάνη, σώσε τὴν φίλην μου, σώσε τὴν Ἐριέ-
την. Σῶσέ την !

Ὁ Λυκογιάννης ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἤκουσεν, ἄλλως τε δὲ
καὶ ἐνθαρρύνσεως ἀνάγκην δὲν εἶχεν. Αἶφνης καὶ αἱ τελευ-
ταῖαι κληματίδες αὐτῆς συνεκράτουν τὴν νεανίδα, ἐκόπη-
σαν.

(Ἀκολουθεῖ)